

dokonanych transakcji walutami zagranicznymi i dewizami, według wzorów ustalonych przez ministerstwo skarbu. W rejestrach tych winny być wyszczególnione suma nabytej, względnie sprzedanej waluty obcej, osoba lub firma, od której waluta została nabyta, względnie której została sprzedana, nazwisko odbiorcy zagranicznego, cel sprzedaży oraz dowody, uzasadniające legalność (art. 5) transakcji. Przedstawione przez nabywcę dowody, winny być przez bank dewizowy opatrzone stemplem, stwierdzającym sprzedaż waluty na podstawie tychże dowodów.

Art. 8. Nabywca sum w walutach zagranicznych obowiązany jest na każde żądanie ministerstwa skarbu lub jego organów przedstawić dla kontroli wszystkie dowody, na zasadzie których sumy powyższe zostały przez niego w banku dewizowym uzyskane.

Art. 9. Nabywca waluty uzyskuje przez sam fakt nabycia prawo wywozu tejże sumy zagranicą, za odpowiednim zaświadczeniem, wydanym przez bank dewizowy, który sprzedaż w danym wypadku dokonał. Zaświadczenia takie winny być dodatkowo wizowane przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową lub jeden z jej oddziałów. Adnotacje banków dewizowych na paszportach zagranicznych (art. 5 f.) upoważniają do wywozu waluty bez osobnego zaświadczenia i nie wymagają dodatkowego wizowania przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową.

Art. 10. Wywóz walut zagranicznych i dewiz, nie pochodzących z kupna w bankach dewizowych, dozwolony jest bez uzyskiwania specjalnego pozwolenia do wysokości 150 fr. szw. lub równoważności w innych walutach. Dla wywozu sum do wysokości 1.000 fr. szw., lub równoważności w innych walutach, wymagane jest zezwolenie Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub jednego z jej oddziałów. Zezwolenia takie udzielane będą za okazaniem paszportu zagranicznego.

Pozwoleń na wywóz sum wyższych udziela ministerstwo skarbu, lub organy przez nie wyznaczone.

Art. 11. Wywóz marek polskich w gotówce, w czekach lub przekazach dozwolony jest bez specjalnego pozwolenia do wysokości 3.000 marek polskich jednorazowo lub 10.000 marek miesięcznie. Pozwoleń na wywóz marek polskich do kwoty 50.000 mk. pol. udziela Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa i jej oddziały.

Pozwoleń na wywóz sum wyższych udziela ministerstwo skarbu, lub wyznaczone przez nie organy.

Dla wywozu weksli, wystawionych w walucie polskiej, niezbędnym jest uzyskanie pozwolenia min. skarbu lub wyznaczonych przez nie organów.

Art. 12. Wywóz zagranicę papierów procentowych i dywidendowych, oraz sprzedaż ich i zastaw osobom i firmom, mającym siedzibę zagranicą, wymaga zezwolenia ministerstwa skarbu, lub wyznaczonych przez nie organów. Zezwolenie takie może być udzielone również generalnie, ośnośnie do pewnego gatunku papierów, względnie pewnej instytucji.

Art. 13. Sprzedaż za granicę wypłat na Polskę, dozwolona jest tylko bankom dewizowym, które obowiązane są o dokonaniu każdej takiej transakcji zawiadomić ministerstwo skarbu. Natomiast dokonywanie transakcji tego rodzaju przez inne firmy lub osoby, uwarunkowane jest uzyskaniem uprzedniego zezwolenia ministerstwa skarbu, lub organów przezeń wyznaczonych.

Art. 14. Dokonywanie wpłat w markach polskich na rachunki zagraniczne z polecenia osób i firm, mających siedzibę w Polsce, jak również przelew sum z rachunków krajowych na rachunki zagraniczne może być uskuteczniiane tylko w bankach dewizowych i winno być uzasadniane transakcjami z zagranicą, wyszczególnionymi w punktach a), b), c), d), e), i), art. 5. Wpłaty w markach polskich z polecenia osób i firm, mających siedzibę zagranicą, mogą być dokonane jedynie przez banki dewizowe.

W innych instytucjach finansowych dokonywanie powyższych operacji uzależnione jest od każdorazowego zezwolenia ministerstwa skarbu, lub wyznaczonych przez nie organów.

Art. 15. Udzielanie kredytów w markach polskich firmom zagranicznym wymaga uprzedniego zezwolenia ministerstwa skarbu, lub wyznaczonych przez nie organów. To samo dotyczy honorowania przekazów zagranicznych, opiewających na marki polskie, bez pokrycia. W wyjątkowych wypadkach wolno honorować przekazy takie, o ile istnieje uzasadniona pewność, że pokrycie zostało już wystawione.

Art. 16. Banki dewizowe winne w swej działalności ściśle stosować się do instrukcji, wydawanych przez ministerstwo skarbu w ramach niniejszego rozporządzenia. Również obowiązane są wszystkie banki przedstawiać na żądanie ministerstwa wykazy i zestawienia, dotyczące zakupu i sprzedaży walut, tudzież obrotów na rachunkach zagranicznych.

Art. 17. W celu omówienia spraw, związanych z wykonaniem niniejszego rozporządzenia i ewentualnego przystosowania zasad reglamentacji handlu walutami zagranicznymi i dewizami do wymagań życia gospodarczego, oraz sytuacji rynku dewizowego, zwoływane będą nie rzadziej niż raz na miesiąc przez ministerstwo skarbu zebrania przedstawicieli banków dewizowych, oraz przedstawicieli przemysłu i handlu.

Art. 18. W wypadkach stwierdzenia pogwałcenia przez bank dewizowy lub komisjona dewizowego przepisów, zawartych w rozporządzeniu niniejszym jakoteż w wypadku stwierdzenia działalności, wpływającej ujemnie na stan waluty polskiej, udzielone zostaje bankowi, względnie komisjonerowi przez ministerstwo skarbu ostrzeżenie. Jeżeli fakty powyższe zostaną dokonane świadomie lub będą się powtarzały, bank dewizowy, względnie komisjoner dewizowy, może być pozbawiony prawa dokonywania wszelkich transakcji walutami zagranicznymi i dewizami.

Art. 19. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie dotyczą wszelkich pieniędzy rosyjskich i ukraińskich oraz koron austriacko-węgierskich (niestemplowanych).

Art. 20. Przekroczenie powyższych przepisów, niezależnie od skutków, wskazanych w art. 18, pociąga karę, przewidzianą w ustawie z d. 9 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr 56, poz. 347 z r. 1920).

Art. 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie ministra skarbu o ograniczeniu obrotów walutami i dewizami zagranicznymi z d. 7 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. Nr 73, poz. 505) ze wszelkimi późniejszymi zmianami i uzupełnieniami,

oraz regulamin czynności komisji dewizowej i banków dewizowych z dnia 7 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. Nr 73, poz. 505) wraz z wszelkimi późniejszymi zmianami i uzupełnieniami.

Minister skarbu:

Steczowski.

Minister b. dzielnicy pruskiej:

W. Kucharski.

Minister sprawiedliwości:

St. Nowodworski.

Rozporządzenie ministra skarbu i ministra b. dzielnicy pruskiej, z d. 15 stycznia 1921 r., w przedmiocie wykonania rozporządzenia o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznymi.

Art. 1. Jako organy ministerstwa skarbu przewidziane w rozporządzeniu o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznymi, wyznaczeni zostają dla bezpośredniego załatwienia spraw, związanych z wykonaniem powyższego rozporządzenia, specjaliści delegaci ministerstwa skarbu w następujących miejscowościach:

1) w Warszawie—dla województw Warszawskiego, Lubelskiego, Białostockiego, oraz obszarów przyznanych Państwu Polskiemu na podstawie preliminarjów pokojowych i umowy o rozejmie, zawartych w d. 12.X 1920 r. w Rydze;

2) w Łodzi—dla obszaru województwa Łódzkiego i Kieleckiego;

3) we Lwowie — dla obszaru podlegającego kompetencji Sądu Apelacyjnego we Lwowie;

4) w Krakowie — dla obszaru podlegającego kompetencji Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z wyjątkiem m. Białej;

5) w Bielsku — dla obszaru Śląska Cieszyńskiego, łącznie z miastem Białą;

6) w Poznaniu—dla obszaru województwa Poznańskiego z wyjątkiem miasta Bydgoszczy, powiatu bydgoskiego i inowrocławskiego;

7) w Bydgoszczy — dla obszaru województwa Pomorskiego oraz miasta Bydgoszczy, pow. bydgoskiego i inowrocławskiego.

Art. 2. Do czynności wymienionych wyżej delegatów ministerstwa skarbu należy w szczególności:

1) zbieranie materiału nadsyłanego przez banki w postaci wykazów i rejestrów, opracowanie tegoż materiału, oraz przysyłanie go ministerstwu skarbu, z ewentualnymi uwagami i wnioskami;

2) rozciąganie systematycznej kontroli nad instytucjami finansowymi przez urządzenie lustracji i rewizji w tychże instytucjach;

3) rozstrzyganie na żądanie interesantów, czy decyzje banków w przedmiocie przyznawania sum w walutach zagranicznych i kredytowania rachunków zagranicznych zgodnie są z obowiązującymi przepisami;

4) załatwianie bieżących spraw, wynikających ze stosowania rozporządzenia o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznymi.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister skarbu:

Steczowski.

Minister b. dzielnicy pruskiej:

W. Kucharski.

Rozporządzenie ministra poczt i telegrafów z dnia 25 stycznia 1921 r., w przedmiocie zarządzenia w urzędach pocztowych b. dzielnicy pruskiej obrotu czekowego i pocztowej kasy oszczędności.

Na mocy art. 30 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu, (Dz. Pr. z 1919 r. Nr. 44, poz. 310), oraz art. 5 ustawy, z dnia 19 maja 1920 r. o pocztowej kasie oszczędności, (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 48, poz. 297), na wniosek prezesa pocztowej kasy oszczędności zarządzam, co następuje:

Par. 1. Z dniem 1 lutego 1921 r. wprowadza się obrót czekowy pocztowej kasy oszczędności w urzędach pocztowych na obszarze byłej dzielnicy pruskiej, na zasadach zawartych w powyżej przytoczonej ustawie z dnia 19 maja 1920 r. o pocztowej kasie oszczędności.

Par. 2. Oddział P. K. O. w Poznaniu, będzie samodzielnie otwierał i prowadził dla swoich uczestników konta czekowe, a wyciągitych kont będzie przysyłał bezpośrednio ich właścicielom.

Par. 3. Do obrotu czekowego oddziału P. K. O. w Poznaniu, mogą przystąpić zarówno mieszkańcy b. dzielnicy pruskiej, jakoteż wszyscy inni na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Par. 4. Właściciel konta czekowego oddziału P. K. O. w Poznaniu, będzie dysponował funduszami swymi bezpośrednio przez ten oddział, który będzie przysyłał przekazy czekowe do wypłaty wprost do urzędów pocztowych w całej Polsce.

Urzędy pocztowe będą prowadziły oddzielne wykazy dziennych wkładek i zwrotów, (na formularzach oznaczonych czerwonym paskiem), dla wpłat i wypłat dokonywanych na rachunek oddziału P. K. O. w Poznaniu i będą przysyłać te wykazy wprost do oddziału P. K. O. w Poznaniu.

Par. 5. Oddział P. K. O. w Poznaniu prowadzi w swoich bieżących sprawach, bezpośrednią korespondencję z urzędami pocztowymi

i z okręgowymi dyrekcjami poczt i telegrafów.

Par. 6. Obrachunek miesięczny z ministerstwem poczt i telegrafów z tytułu wpłat i wypłat, na rachunek oddziału P. K. O. w Poznaniu, odbywać się będzie wyłącznie przez centralę P. K. O. w Warszawie.

Minister poczt i telegrafów
(—) Stesłowicz.

Komunikat Nr. 46 I/Przed. W sprawie ruchu towarowego między terytorjum Państwa Polskiego i obszarem wojennym a terenami Litwy Środkowej.

Do panów szefów sekcji, naczelników wydziałów, wojewodów, generalnego delegata rządu dla Małopolski i komisarza min. aprowizacji przy magistracie st. m. Warszawy.

Niniejszym podaje się do wiadomości i zastosowania następujący wyciąg z przepisów obowiązujących, wydanych przez ministerstwo spraw wojkowych w porozumieniu z ministerstwem spraw zagranicznych w przedmiocie ruchu towarowego pomiędzy terytorjum Państwa Polskiego i obszarem wojennym, a terenami Litwy Środkowej:

1) Dotychczasowa ingerencja władz wojkowych w zakresie wydawania zezwoleń kontroli nad ruchem towarowym zostaje zniesiona;

2) Przywóz wszelkich towarów z Litwy Środkowej do obszaru wojennego i terytorjum Państwa Polskiego jest wolny od wszelkich ograniczeń,

3) Wywóz towarów z terytorjum Państwa Polskiego i obszaru wojennego do Litwy Środkowej winien odbywać się nadal jedynie na podstawie każdorazowego zezwolenia minister. przemysłu i handlu, względnie ministerstwa aprowizacji.

Minister
w. z. (—) Wł. Mech

Warszawa dn. 5 lutego 1921 r.

Rozkazy główn. komend. P. P.

—o—

Stosunek komendantów obwodowych policji do naczelników rejonów w okręgach: Nowogrodzkim, Poleskim i Wołyńskim.

Rozkaz z d. 4-III-21 r. Zgodnie z decyzją pana ministra 4-III-21 r. spraw wewnętrznych (Nr BP. 1718 — z dnia 31 stycznia 1921 r.) wyjaśniam, iż ze względu na miejscowe stosunki i wielkie przeszerzenie poszczególnych powiatów, wchodzących w skład okręgów administracyjnych: Nowogrodzkiego, Poleskiego i Wołyńskiego, istnieją czasowo w tych powiatach urzędy naczelników rejonów, którzy działając z ramienia ośnośnie starostów, mają na terenie powierzonych sobie rejonów zakres działania i uprawnień w dziedzinie bezpieczeństwa publicznego, upodobniony do kompetencji starostów, — ustalonej w tejże dziedzinie w stosunku do całego obszaru powiatu.

W rozwinieciu art. II ustawy o policji państwowej z dnia 24 lipca 1919 r. Nr 61 poz. 363 Dz. Pr. P. wyjaśniam, że na czas istnienia urzędu naczelników rejonów — w zakresie bezpieczeństwa i czynności wykonawczych — stosunek komendantów obwodowych policji państwowej, istniejących w poszczególnych rejonach, do naczelników rejonów, winien być regulowany w myśl drugiej części powołanego wyżej art. II, tudzież na analogicznych zasadach z zasadami ustosunkowania służbowego komendantów powiatowych policji państwowej do starostów, przewidzianymi w rozkazie komendy głównej policji państwowej Nr 98 p. I z dnia 26 stycznia 1921 r.

Odbieranie bydła, owiec i trzody od ludności na obszarach uwolnionych od inwazji bolszewickiej.

W związku z rozkazem komendy głównej policji państwowej Nr 89 p. IV w sprawie odbierania koni od ludności na obszarach uwolnionych od inwazji bolszewickiej oraz zgodnie z decyzją p. ministra spraw wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1921 r. AW. 2488/3 po porozumieniu z ministerstwem rolnictwa i dóbr państwowych, postanowienie to winno być stosowane również i co do bydła i innego inwentarza dochodowego.

Odebrane w myśl tych postanowień sztuki, będą sprzedawane przede wszystkim miejscowym rolnikom, którzy utracili analogiczny inwentarz z powodu inwazji bolszewickiej, licząc za kilogram żywej wagi po cenach pia onych p. zez P.U.Z.A.P.P. gdyby zaś takich nabywców na sprzedawane sztuki nie było, należy je zbywać na cele aprowizacyjne wojska lub ludności cywilnej za pośrednictwem powołanych do tego urzędów.

Realizowanie asygnacji na uposażeniu służbowe.

Podaję do wiadomości i zastosowania okólnik ministra skarbu Nr 7089/20 z dnia 6 stycznia 1921 r. w sprawie wcześniejszego realizowania asygnacji na uposażeniu służbowe.

Ministerstwo skarbu zawiadamia, że w celu umożliwienia wypłaty poborów służbowych w terminie przewidzianym w ustawach o uposażeniu z dnia 13 lipca 1920 r. Dz. Ustaw Nr 65 t. j. w pierwszym dniu każdego miesiąca, o ile zaś pierwszy dzień miesiąca jest niedzielą, lub świętem uroczystym — w ostatnim dniu poprzedniego miesiąca, poleca równocześnie kasom skarbowym, by asygnację na uposażenie urzędników i funkcjonariuszów państwowych, których mijsce służbowe znajduje się poza siedzibą ośnośnej kasy, realizowały na żądanie w przeddzień przewidzianego ustawą terminu wypłaty uposażenia.